

Plotseling hield hij op. „Daor hei'j'm,” zei hij zacht. Hij werd onrustig, zette zijn pet wat vaster op zijn hoofd.

Sander kuchte even zacht.

Struwentius kwam. Zooals ieder jaar groette hij joviaal met een handdruk en vriendelijken glimlach. En zoo als ieder jaar volgden ze hem zwijgend naar binnen waar beambten weer even van hun werk opgluurden naar het bekende ongelijke drietal. Op denzelfden koelbeleefden toon vroeg dan Struwentius weer: „Zoudt u zoo goed willen zijn de uitkeering voor het weiderecht te willen betalen aan de grootburgers Sander Dederink, Hermken Busse en Gerhard Struwentius?”

Als ze het gebouw verlieten waren ze ieder dertig gulden rijker.

Buiten stonden ze een oogenblik stil, en terwijl Hermken een groote sigaar aanstak, keken Sander en Struwentius naar de kerk, en dachten: mooi onze kerk.

Dan stapten ze met hun drieën naar Struwentius' huis, gaand als drie menschen die uiterlijk niet bij elkaar en eigenlijk niet meer in deze wereld thuis hoorden.

Velen keken hen na, enkelen groetten beleefd.

Nu waren ze in meneer Gerhard's kamer, keken elkaar wat vreemd aan, voelden even het ongewone van hun samenzijn. Een oogenblik was het benauwend stil, Struwentius bekeek zijn nagels, en er speelde al een glimlach, een voorbode van een geestig gezegde, over zijn gelaat, als Hendrik de huis-knecht binnen kwam. Voor zich uit droeg hij een blad waarop kelkjes met een groene likeur stonden. Hij bood ieder der grootburgers een kelkje aan en gaf Hermken nog een knipoogje dat deze met merkbaar huichelen niet scheen op te merken. En terwijl hij in één slok het kelkje ledigde en met saâmgetrokken pruimemondje onder zijn vuil grijze hangsnor de nasmaak proefde, keken Struwentius en Sander naar het lichtspel in het smaragd groene vocht.

„Wat mooi hè.”

„Ja, alsof er iets levends in drijft.”

„Ja,” zei Struwentius peinzend; dan, met een sierlijken lichten ruk het kelkje omhoog heffend: „dat het u bekome.”

Ze dronken kleine lichte teugjes van de likeur.

Struwentius bood sigaretten aan. „Hermken rookt al hè,” spotte hij naar den dampenden verversknecht, die dit echter niet scheen te hooren maar naar de tinnen schaal op de antieke kist keek en berekende wat die wel aan oud tin zou opbrengen.

Een dienstmeisje kwam binnen, en terwijl ze de tafel begon te dekken voor de koffie, zette Struwentius zich aan den vleugel en zocht muziek op. Sander ging zitten om stil te luisteren en Hermken viel in een grooten achttiende-eeuwschen leunstoel, trok een gezicht alsof hij naar een preek moest luisteren.